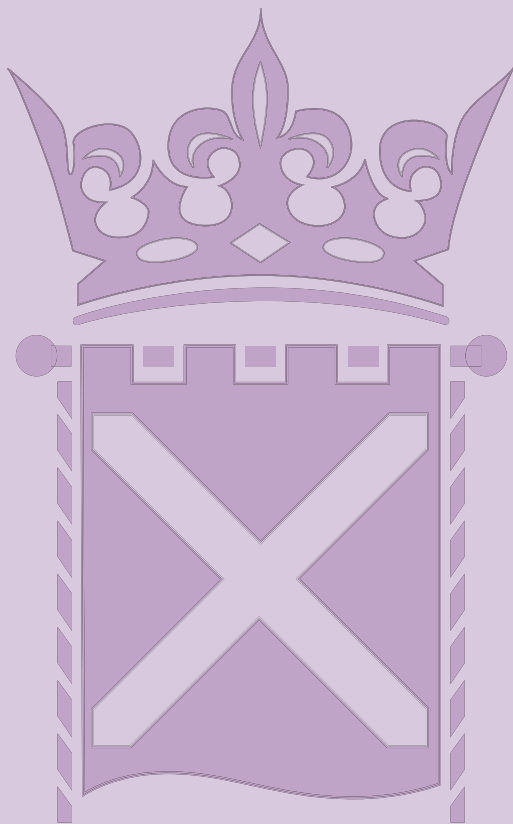

Antoni Segura

Catedràtic d'Història Contemporània
i director del Centre d'Estudis Històrics Internacionals de la UB
segura@ub.edu

ELECCIONS

L'independentisme tranquil de l'Scottish National Party

Ha estat un treball de pedagogia política lent però constant, fet, potser, en circumstàncies més favorables que en d'altres indrets, ja que com recordava el primer ministre escocès Alex Salmond, «al Regne Unit ningú s'oposa al dret d'autodeterminació d'Escòcia» i, des de la dècada de 1960, tots els primers ministres britànics «han deixat molt clar que la voluntat dels escocesos prevaldrà». És tota una sort formar part d'un regne tan civilitzat i amb una de les democràcies més antigues i consolidades del món en què hom pot presentar les seves reivindicacions —inclòs l'exercici del dret d'autodeterminació— sense desfermar les ires de l'avern.

Escòcia va sobreviure com a regne independent fins a començament del segle XVIII, encara que des de feia un segle compartia monarca amb Londres en heretar Jaume VI d'Escòcia el tron d'Anglaterra. No obstant això, Escòcia continuà essent un estat independent fins que el 1707, sota amenaces i pressions de Londres, s'avingué a signar l'Acta d'Unió amb Anglaterra per formar el Regne Unit. Tanmateix, Escòcia conservà el seu sistema legal, educatiu i religiós, la qual cosa li va permetre mantenir la seva singularitat cultural i lingüística —encara hi ha un petit percentatge de població que parla el gaèlic escocès, mentre la resta parla l'scots, una variant de l'escocès antic i l'anglès d'Escòcia— respecte a Anglaterra, Gal·les i Irlanda.

La Revolució Industrial convertí Escòcia en un important enclavament productiu i comercial en base a la indústria pesant. Glasgow passà a ser la segona ciutat més important del Regne Unit i durant el segle XIX i principis del segle XX fou un centre de referència cultural, artístic i arquitectònic que, com també succeí a Barcelona, arrelà el modernisme de la mà de Charles Rennie Mackintosh, arquitecte de l'emblemàtica Glasgow School of Art. Tanmateix, al llarg del segle XX, la preeminència de Londres i la progressiva decadència de les indústries tradicionals varen cas-

Hi ha més votants de l'SNP que independentistes. L'èxit de Salmond es basa en la credibilitat de les seves propostes per combatre i sortir de la crisi econòmica

tigar l'economia escocesa. No serà fins el darrer quart del segle que es dona una certa recuperació industrial basada en el sorgiment de noves indústries i, sobretot, en l'extracció de petroli del Mar del Nord, que beneficia principalment Londres. L'Scottish National Party (SNP), que ha aconseguit la majoria absoluta a les darreres eleccions, vol que els beneficis del petroli s'inverteixin en el futur d'Escòcia i en compensar els negatius efectes de la indústria petrolera sobre el litoral escocès.

En els darrers anys, el líder nacionalista Alex Salmond ha sabut tirar endavant un procés de construcció nacional basat en proposar alternatives econòmiques a la voracitat de Londres i a la crisi. Ha fet país més que partit, i el resultat és que l'SNP ha anat guanyant terreny des del 2003, de tal manera que a les passades eleccions del 5 de maig donava el *sorpasso* definitiu i aconseguia la majoria absoluta al Parlament amb gairebé el 45% dels vots. De nou retrocedien laboristes i conservadors i, sobretot, els liberals demòcrates, que pagaven molt car el pacte de govern amb els conservadors de David Cameron al 10 Downing Street. Entre les prioritats de Salmond hi figura la convocatòria d'un referèndum d'auto-determinació cap al final de la legisla-

tura. La paradoxa és que segons totes les enquestes disponibles, hi ha més votants del partit de Salmond que escocesos disposats a votar la independència que, com a màxim, se situen en el 35%. Això demostra dues coses: que

el líder del SNP ha sabut donar credibilitat a les seves propostes econòmiques per combatre i sortir de la crisi; i que la construcció nacional és un pas necessari però insuficient per assolir la independència. ◀

Eleccions al Parlament Escocès 1999-2011	1999		2003		2007		2011	
	%	Esc.	%	Esc.	%	Esc.	%	Esc.
Scottish National Party	28,0	35	22,4	27	32,0	47	44,7	37
Scottish Labour Party	36,2	56	32,0	50	30,7	46	29,0	37
Scottish Conservative and Unionist Party	15,5	18	16,0	18	15,3	17	13,2	15
Scottish Liberal Democrats	13,3	17	13,6	17	13,8	16	6,6	5
Scottish Green Party	3,6	1	6,9	7	2,1	2	4,4	2
Scottish Socialist Party	1,5	1	6,5	6	0,3	0	0,4	0
Scottish Senior Citizens Unity Party	-	-	0,8	1	1,0	0	-	-
Pensioners Party (Scotland)*	-	-	1,5	0	-	-	0,9	0
Socialist Labour Party	1,3	0	1,1	0	0,7	0	0,8	0
United Kingdom Independence Party	-	-	0,6	0	0,4	0	0,5	0
Scottish Christian Party	-	-	-	-	0,8	0	0,5	0
Solidarity	-	-	-	-	1,5	0	-	-
British National Party	-	-	-	-	1,2	0	0,8	0
Altres	2,4	1	3,8	3	2,3	1	1,6	1

Nota: el percentatge de vots és la mitjana dels vots per districtes i per llistes regionals excepte en aquells casos que no sempre presenten candidatures en els districtes electorals.

*Amb el nom d'All Scotland Pensioners Party el 2011.

%: percentatge de vot

Esc: escons

Font: elaboració pròpia a partir de <http://electionresources.org/uk/sct-wls/>